

Marko
Kravos

I

Grem jaz tako s sprehajalnim korakom skozi vse to
 in bi rad bil preprosto lep. Pa ne za zrcalo,
 ampak zaradi sestanka z morjem ali za zelene bore
 na gorskih robovih, lep med zidovi kamnitega mesta,
 sredi koncertne dvorane, med rapsodijo v modrem in
 ob porfirni vazi iz Eremitaža. In rad bi bil dober,
 tudi če samo v loncu, kjer se opoldne kadi mineštra
 z rdečim korenjem in okroglim grahom in jo meša
 moja mama z veliko zbranostjo: da bo za moč,
 da želodec ogreje in da se spet zbere družina doma.

II

Grem jaz tako s sprehajalnim korakom skozi vse to
 Katera vesoljska kokoš je znesla ta drobcena jajca,
 katera repa-tica jih je okrog sonca razpostavila?
 Pa saj niso jajca ne planeti, ta čustva človeška
 krog srčne sredice. V slamnatem ognju zagorijo,
 v Saturnovih obročih zledenijo dan na dan: premajhna,
 da bi gore premikala, pa velika tako, da žile pokajo.
 Na sedem bledih žalosti se le enkrat tîpi smeh pokaže.
 Kdaj se v našem osončju žar ptica izleže in zapoje?
 Zakaj se v človeku jastreb izvali in mu jetra raztrže?

III

Grem jaz tako s sprehajalnim korakom skozi vse to

pa mi ni vseeno, če boste vi tam, čez dva tisoč let,
vse narobe razumeli. Tu smo samo hiteli hiteli,
se v ihti z začasnim obdali . . . še v grobovih zanikrnih.
Kako bi to dobo prepoznali. Podrobni razvojni načrti
niso bili po naši koži, sproti so kup peska postajali.
Pohlep smo sejali, lakoto želi, z orožjem pogum kazali,
s cigareto svobodo kadili, pred sabo v lastno smrt bežali.
Kako to vedeti, zlati praotroci, se iz tega kaj naučiti.
A hvala, ker vsaj ste, da ni vse sivo v prihodnosti sivi.

IV

Grem jaz tako s sprehajalnim korakom skozi vse to

čudim se in sem ponižno prijazen: vse ograjeno,
vse je podeljeno in vsa vrata na troje zapahov.
Kdo sploh imetje deli, si pravico lasti čez stvari,
čez drevesa, ozemlja in živali in ure življenja?
Je to znak moči ali strahu? Komu posest nosi srečo?
Pogrnem vam s pesmijo, vabim na igro, roke polagam
na budne oči, z dolgimi prsti odpenjam čute in žepe,
enakomerno odvezemam. Brez skrbi, vračam pošteno –
šest ur pred smrtjo vam pridem preganjat samoto!

V

Grem jaz tako s sprehajalnim korakom skozi vse to

hladno postaja, v žepu otipam ključ, pridem do hiše,
vrata odprem v dom. Noter povabim vse prijatelje,
zveste štirinožce: posteljo, mizo, mačko in stol.
Zakurim. Prt na mizo, kozarec in skledo z orehi.
Vse skromno, a čisto. Požvižgam, in maček priteče,
prihuli se k nogi, reče odločno: Ne, to ni zate!
In greva na ulico spet, med ljudi prepirljive, na dež,
v pristanišče, razprto v neznano. Ključ vržem v vodo.
Žalosten malo, malo hudoben, a sebi precej bolj podoben.

VI

Grem jaz tako s sprehajalnim korakom skozi vse to

Sredi ceste otrok, z dvignjeno roko ureja svet.
Avti ga ovohajo, krotko počenejo, predejo mirno.
V modri pidžami pravi bobu pop in bogu brezbriznik,
piha v oblake, prst sesa in uživa od svoje ljubezni.

Želod okrogli! Razneži me, vzel bi si ga na ramena,
šel z njim do prve osmice, na žameten liter terana.
Pa pristopi troje gospodov, brez zvezde ali kamele,
silijo svoj dar: zlató, knjigo resnic, slavo in moč.
Dete se zdrzne, odloži pižamo in odleti na varno.

VII

Grem jaz tako s sprehajalnim korakom skozi vse to
odkašljam se, pljunem, stisnem okrogli denar v pest,
brcnem v kamen ob poti, znancu odkimam v pozdrav.
Postopam sproščeno po neskončnem vretenu zemlje,
kjer se v nove in nove oblike sprevrča gibanje sveto.
Vznikam in stapljam se, hvalnico pojem na vsa usta.
Od bleščečih barv in vetra si z vekami zastrem oči,
tako da še vase pogledam. Tam ždi v osami kozavi duh,
duši me s tišino, potuhnjen me stiska za grlo –
ta krmežljiv netopir s sporočilom iz večne votline.

VIII

Grem jaz tako s sprehajalnim korakom skozi vse to
in se mi po davnini toži, ko so škrati, vedomci
človeka v drevo učarali, v kamen ali zver zakleli.
Tako bi spočil se od dostojanstvene hoje po dveh.
Ne boj se, mi pravi in me pod pazduho prime ženska
z rdečimi usti. Ne skrbi, mi pravi na desni vojak –
nič lažjega kot iz sebe zlesti in biti pes ali mah.
Med njima stopam in mi ni lepo pri srcu. Šele na molu
me obide mir. Izpod gladine me vabi mehko naročje:
tu se vse prerodi. Ko se nahodim, se v morje vrasem.

IX

Grem jaz tako s sprehajalnim korakom skozi vse to
še teh par desetletij razporedim, pa bo za mano
to beganje. Človek se stegne in postane star pomol.
Že čutim galebe na sebi in ladje prislanjajo obme
svoje dišeče trebuhe in vali mi božajo hrapave boke.
– Od kod vsepovsod ta nenadna sinjina, ki vame gre?
Saj še nisem odložil imena in telo in senca njegova
sta trdno skupaj. So me obšle že sanje predrojstne?
Bela sol me zastira, v kamen zjeda mehke arabeske,
veter novo prst prinaša, noro travo znova seje.

X

Grem jaz tako s sprehajalnim korakom skozi vse to počasi počasi, potem pa spet zbrano v obratno smer: čutim tople odtise stvari v prostoru, njihovo moč, ko jih že zdavnaj ni več. Kako bivša bitja bdijo ob rojstvu novih oblik in jedrin, in določajo vsemu skladje in red, zaporedje rasti in trdega čakanja. Mrgoleča sled brez konca in kraja, dišava zvezd! Na nohtu poljubim zato belo praelico božanske Eve, ki je bila nekoč v dlačici na njeni zapeljivi pazduhi. In Vélikega trga se zbojim, ker je po meri brontozavra.

Lojze
Kovačič

Prah (VIII)

Bistvo razuma je negotovost.
Tipanje je njegovo orodje.

*

Ko Montaigne nekje govori, kaj vse si je sposodil od starih modrecev, se primerja s čebelo, ki leti od enega do drugega cveta in zatem dela med. Ta je povsem njen, ni ne materina dušica ne majaron. »Tem bolje!« vzklika Gide. »To je Montaigne!«

*

»Nič ni strahopetnejšega, kot se pred Bogom delati pogumnega« (Pascal).

Vendar tudi ni nič manj strahopetno se zaradi pomanjkanja poguma zatekati k Bogu.

*

M. Srečam jo z njeno družino. Ko je imela deset let, je obiskovala lutkovni krožek v Pionirskem domu. Spomnim se še, kako je bila oblečena: zmeraj v plavih mikicah z belim ovratnikom in drobno verižico okrog vratu. In kako se je na bralnih vajah smejala: s pego rdečice pod očmi, v nizkih